

Pod tímto titulem zveřejnily sydneyjské Noviny recenzi Milana Hulíka o nové knize Jirího Šolce Po boku prezidenta (3. 3. 2008). Hulík uvažuje o tom, kdo rozkázal atentát na Heydricha, zda Edvard Beneš, prezident cs. zahraniční vlády, anebo generál František Moravec, šéf cs. zpravodajcu v Londýně během 2. světové války. Hulík se na konci recenze táže: "Proc ale šéf zpravodajské služby, který navíc vedel, že o celé akci Anthropoid (atentát na Heydricha) existuje písemná dokumentace a v době psaní pamětí i desítky svedku, celou akci tak zastíral a uvedl o ní tolik falešných údajů. To nemohla být ztráta paměti, vždyť jinak jsou jeho paměti přesné. Nemuže to ani vysvětlit úmysl odvést pozornost od své osoby, od odpovědnosti za stovky (ve skutečnosti přes tři tisíce, SB) zavraždených v heydrichiádě se prece "zprostil" tvrzením, že rozkaz vydal prezident Beneš. A tak na konci naší úvahy zůstává jedno velké PROC. Najde pro to někdo vysvětlení?"

Na tuto otázku mohu odpovědět ANO. Koncem sedmdesátých let minulého století jsem spolu s kpt. Oldřichem Pelcem (paraskupina Potash) zahájil bádání o atentátu a Ladislavu Vaňkovi-Jindrovi. Náčrt úvodní kapitoly naší studie jsem poslal Josefu Škvoreckému do Kanady a paní Vlastě Moravcové, vdově po generálovi, do Washingtonu. 3. prosince 1980 nás vyhledal major Herbert Naylor, původním jménem Němec. Přijel z Ameriky. Přišel nejprve do mého obchodu s bižuterií. Řekl mi, že paní Moravcová, a její dcera Hana Disharová, byly velice rozrušeny obsahem náčrtu, ve které jsme upozornili na řadu nesrovnalostí

ve

*Špiónu, jemuž nevěřili,*

68 Publishers, 1977 (nadále

*Špión*)

. Němec se představil jako bývalý člen Moravcovy zpravodajské skupiny v Německu a Rakousku (Podle Jirího Šolce vykonával (po únoru 1948) funkci vedoucího obranného oddělení štábu gen. Moravce, krycí jméno Brown,

*Ve službách prezidenta*

, 1994). Byl zasvěcen do jednání o

útěku Rudolfa Slánského, generálního sekretáře KSČ,

do západního Německa

a. Zavedl jsem ho

k Pelcům. Pelc zkritizoval Moravcovy paměti po vojensku. Rázně a řízně, bez diplomatických rukaviček. Rozhodl se později napsat vlastní studii, plné dohadů a nepodložených tvrzení, které bych nepodepsal.

Pravděpodobnost není pravda. Pelc

vydal knihu pod titulem

*Parašutisté v akci,*

Mnichov, 1987. Jirí Šolc ji podrobil ostré kritice

v knize

*Nás nikdo nezastaví*

, 1992.

## Špión, kterému nelze verit 1 a 2

Written by Stanislav Berton

Saturday, 07 July 2007 09:54 - Last Updated Tuesday, 27 October 2009 20:26

---

Major Němec nám vysvětlil, jak vlastně vznikl *Špión*. Na sklonku 1963 měl dr Jaroslav Drábek přednášku o domácím odboji

Společnost

pro vědu a umění (SVU) ve Washingtoně. Prohlásil, že vykonání atentátu na Heydricha bylo nemoudré. Díky zlovůli (Použití tohoto výrazu Drábek písemně popřel, SB)

jednoho člověka přišlo o život mnoho lidí. Drábek vyslovil přesvědč

ení, že atentát zorganizoval Moravec

v zájmu britské tajné zpravodajské služby SIS, neboť Edvard Beneš mu řekl

krátce po osvobození

v květnu 1945, že mu

o připravovaném atentátu nebylo nic předem známo! V delegaci domácího odboje byli tehdy mimo Drábka, Arnošt Heidrich, dr. Jan Jína, docent dr. Vladimír Krajina a Ladislav Vaněk-Jindra a několik dalších činitelů. Dr Prokop Drtina

představil Vaňka prezidentovi - včetně jména Jindra. Beneš řekl: "Pane kolego, Vám bych chtěl zdůraznit, že jsem o atentátu nevěděl" (Dopis L.Vaňka autorovi, dne 7. října 1982).

Beneš poprvé zapřel rozhodující podíl na atentátu v rozhovoru s ministrem zahraniční vlády dr Hubertem Ripkou, 27. června 1942. Řekl Ripkovi:

"Můžeme s klidným svědomím tvrdit, že odsud

z Londýna nikdo nedával žádné instrukce, aby byl proveden atentát

na Heydricha. Prezident přirozeně nechce a nemá zájem aby věděl všechno, co dělá naše Intelligence Service, ale

v daném případě výslovně se ptal Moravce a ten se mu zapřísáhl

, že podobnou instru

kci žádnému parašutistovi nedával. Prezident měl přímý dojem, že Moravec mluvil pravdu"

(Šolc

*Nás nikdo nezastaví*)

.

Beneš a Moravec byli výborne sehraní "spríseženci". Dovedli mistrně zapírat skutečnost, když to bylo v zájmu politické a zpravodajské činnosti. Podobnou komedii předvedli před Janem Masarykem v případě Milci Majerové, milenky dr Milana Hodži a internaci protibenešovské opozice (o tom ve *Špiónu*). Beneš zaprel, podle vzpomínky Laco Novomeského, vedomost o plánu zaútočit na Heydricha také členům delegace Slovenského národního povstání, která přiletela do Londýna na konci 1944 (Gustav Husák Svedectví o slovenském národním povstání, 1974). Z pametí Drtiny víme, že Beneš o připravovaném atentátu určite vedel p r e d 27. kvetnem 1942 (Ceskoslovensko-muj osud, 1982).

Na přednášce Drábka byli mezi přítomnými také paní Moravcova a dr Evžen Koepl. Ti na generála naléhali, aby na Drábkovu obvinění odpověděl, a řekl, jak to opravdu bylo. Moravec, po nedlouhém váhání, přišel poprvé, poprvé na veřejnost se svou zprávou 7. února 1964. Rekl mj., že atentát byl nápadem, a rozkazem Edvarda Beneše, který těžce nesl, že domácí odboj nebyl schopen uskutečnit akce, které by mely mezinárodní ohlas. Krátce na to udelal Drábek další přednášku. Použil v ní zvukovou pásku od Krajiny, který potvrdil, že mu Beneš po válce osobne řekl, že o připravovaném atentátu nevedel. Krajinovo prohlášení vyvolalo vzrušenou debatu. Koepl navrhl, aby se o problému, kdo rozkázal atentát, debatovalo v užším kruhu.

U Koeplu byli 19. cervna 1964 přítomní: Moravec, Drábek, Heidrich, generál Sergej Ingr, dr. Juraj Slávik, dr. J. G. Polach, dr. Ješina, dr. Ladislav Feierabend a H. Nemeč. Drábek opakoval presvedčení, že rozkaz k atentátu vydal Moravec. Vytkl generálovi, že se k cinnosti domácího odboje choval povýšene, "odbyl jej mávnutím ruky." Podle neho "nikdo v zahraničí nemá právo hazardovat s osudem národa". Slávik, ministra vnitra v exilové vládě (ostatní clenové Benešovy zahraniční vlády - s výjimkou Ingra, ministra obrany - nemeli o akci na Heydricha sebemenší ponetí!) - řekl, že ho Beneš zasvetil do příprav atentátu. Zduraznil, že "pujde akci ceskoslovenskou, že ji uskuteční Cech a Slovák". Beneš ocekával, že se bude v budoucnosti klást otázka, zda atentát stál za to. Velmi podrobne vyložil Slávikovi, proc velké obeti byly bezpodmínečne nutné pro ceskoslovenskou zahraniční pozici.

Heidrich se zmínil o své depeši do Londýna v kvetnu 1942, známé jako "Úvod vytušil". Chtel zjistit, zda rozkaz vydal prezident anebo zda jednal Moravec na vlastní pest. Nekdo se otázal na cinnost Jindry. Generál odpověděl, že mu to jméno nic neríká ( Na muj dotaz, proc ve Špiónu není o depeši "Na prání Jindry" žádná zmínka, paní Disherová odpovědela, že v písemnostech svého otce o ni nic nenašla. Nemohla. Dnes víme, že tzv. protestní depeše "Na prání Jindry" do Londýna nepřišla. Vanek-Jindra v této záležitosti po celý život klamal badatele, i veřejnost.) Jméno Jindra zrejme vypadlo Moravcovi z fenomenální pameti. Zmínil se o nem nekolikrát npor. Františku Závorkovi pri projednávání úkolu skupiny Antimony (Antonín Tichý Nás živé nedostanou, 1969).

Schuzka se rozešla tak, že jak generál, tak Drábek, trvali na svých stanoviscích. Výše jmenovaní se sešli ještě jednou. Major Nemeč se domníval, že pri té příležitosti byla debata nahraná na pásku. Obdržel jsem ji od neho v r. 1982. Po tolika letech byla páska velice špatné technické kvality. Nemeč okopíroval jen pasáže, týkající se atentátu na Heydricha. Písemný výtah mne poslal 30. cervence 1982. Na schuzku u Koeplu jsem upozornil ve studii Kdo rozkázal atentát, a proc?, 1982. Poslal jsem soukromé výtisky pred, i po listopadu 1989, archivum a historikum do Ceskoslovenska.

## Špión, kterému nelze verit 1 a 2

Written by Stanislav Berton

Saturday, 07 July 2007 09:54 - Last Updated Tuesday, 27 October 2009 20:26

---

Podle Nemcova sdelení Hana Disherová - "žena v domácnosti - se dostala do finanční krize, neboť její mladý manžel nečekane zemrel. Mela dve malé deti. Nekdo jí poradil, aby zpracovala anglicky napsané vzpomínky svého otce, že by mohla financne pomoci. Mela k dispozici také generálovu prednášku ve Washingtonu pro SVU v r. 1964 a tri koutouce nahrávek debaty u Koeplu. Nutno zduraznit, že v anglickém textu (Master of Spies - The Memoirs of General Moravec, 1975) se nevyskytuje tolik nepresností, jako v ceském textu, na kterém - podle Nemce - spolupracoval Koepl, predválečný funkcionár Sokola, po dobu války v Dachau, jako rukojmí. Z ceského textu vysvítá, že oba spoluautori neprostudovali tehdejší skrovnou literaturu faktu, napr. knihu Ivanova Nejen cerné uniformy, 1963, a Záverecnou zprávu o atentátu /Die Abschluss Bericht, 1942, uloženou v židovském archivu YIVO, v New Yorku. Podle Nemcova sdelení mel Moravec k dispozici nekolik kapitol z knihy Dušana Hamšíka a Jirího Pražáka Bomba pro Heydricha, 1963, pramen naprosto nespolehlivý. (V materiálech o cinnosti Heinze Pannwitze v Praze (složka Prag betreffend) se nalézá také nemecký preklad Bomby pro Heydricha. Pannwitz napsal na mnoha místech Ha ha! Ha ha!)

Hana Disherová, za války osobní sekretárka svého otce, privezla v r. 1990 do Prahy generálovu archivní pozustalost a povolila Ústrednímu archivu ceské armády udelat kopie (Šolc, c. d.). Proc je ve Špiónu tolik nesprávných údajů by mohla vysvetlit opravdu je ona. Nabídl jsem autorce pripravit seznam nepresností, zejména pokud jde o atentát, aby je odstranila v event. dalších vydáních. Nestál jsem jí za odpoved. Co muže vypátrat amatérský badatel v daleké Austrálii? Mel jsem možnosti, které ceští badatelé nemeli za komunistického režimu. Rozeslal jsem do sveta pres 4000 dopisu. Zachránil jsem pro historiky duležitá svedectví. První jsem verejne odhalil Vanka-Jindru za spolupracovníka s gestapem. Za svého koníčka, který mne stál jmení, se nemusím omlouvat.

Nemec prišel jeste jednou do obchodu se rozloucit. Rekl mi, že Pelce a me považuje za vlastence, ale že bych si mel dát pozor a nepsát o Moravcovi príliš kriticky. Prý generál mel po svete stále mnoho přátel, a mohlo by se mne stát neco neprijemného. Napsal jsem o této jemné výhružce Škvoreckému, aby byla zamapovaná stopa, kdyby me náhodou prejelo auto. Nedal jsem se odradit. Nemec se pozdeji písemne omluvil za "nedorozumení" pri našem loucení. Dal mne k dispozici adresy, doklady a informace. Byli jsme v obcasném písemném styku až do jeho smrti v r. 2001.

Drábek byl po celý život presvedcený, že atentát byl hazardním nápadem Moravce, aby si zvýšil prestiž u britské SIS. V tom smyslu mne dvakrát napsal, a hovoril v Torontu, 24. dubna 1977 (Zvukový záznam jsem dostal od Mirko Janecka.). Názory na celou problematiku heydrichiady a její desivé krvavé následky (Drábek cituje Krajínuv odhad pocet obetí mezi čtyriceti až padesáti tisíci! Pro zajímavost: za 1. svetové války T. G. Masaryk odhadl pocet obetí rakouské perzekuce na šedesát tisíc.) ) zverejnil ve studii The Assassination of Reinhard

Heydrich: A Re-evaluation, sborník SVU, Czechoslovakia Past and Present, 1968. Drábek, a výše uvedení delegáti domácího odboje, se nechteli smířit se skutečností, že jim prezident - ve "vyšším zájmu" - lhal do očí. Beneš, jak jsme se z poválečného rozhovoru s Ivanem Herbenem, rozeznával pravdu historickou a pravdu politickou (Herbenuv dopis v příloze pametí L. Feierabenda).

Novou knihu Jirího Šolce Po boku prezidenta jsem objednal. Jakmile obdržím kopii napíši pokračování tohoto článku. Mám v knihovně jeho studii o Moravcove soukromém složitém životě a zpravodajské činnosti Ve službách prezidenta, 1984. Kdyby paní Moravcová přečetla Šolcovu knihu, pravděpodobně by dostala srdeční záchvat. Co si asi o knize myslí Hana Disherová? Ve srovnání se Šolcem byla naše kapitola úplně nevinátka. Jsem zvedavý, proč Šolc změnil název studie. Moravec od počátku kariéry Benešovi věrně sloužil (Pravděpodobně na Benešovo přání označil v r. 1935 armádního generála Lva Prchalu za německého špióna (Šolc, c. d.). Prchala mě řekl v Londýně, že žádal spojení s Polskem, vyzbrojení polské armády, a vybudování pevností na linii českého obyvatelstva. Takový strategický požadavek se Benešovi nelíbil.) Nevěde světem opravdu vládne. Koncem 1944 Beneš, na nátlak komunistu, hodil Moravce přes palubu! Moravec nestál Benešovi po boku. Benešovi nikdo nikdy nestál po boku. Byl samovládce v masce demokrata. Kanclér Jaromír Smutný ho nazval "Macchiavellim 20. století".

Hulík došel na základě Šolcovi knihy k názoru, že " rozkaz k atentátu vydal o své újme a na svoji zodpovědnost (ale také ze své pravomoci) šéf naší zpravodajské služby ve Velké Británii, generál František Moravec". Šolc napsal na straně 158. (c. d.) : "Prímých písemných dokladů o podílu prezidenta Beneše na přípravě operace Anthropoid není, nebo alespoň zatím nebyly nalezeny". Prohlášení J. Slávika na schůzce u Koeplu není ochoten vzít na vědomí. Všechno musí být černé na bílém. V historickém bádání vládne jedna jediná jistota: nic není jisté. Pravda, když se jí bez zaujatosti pomůže, eventálně vyjde na světlo boží.

Písemné doklady o podílu Beneše nalezeny byly - možná právě Šolcem - v tajných materiálech z Benešova válečného trezoru. Beneš o plánovaném atentátu vedel. Vlastní rukou se usvedčuje, že dal Gabcíkovi a Kubišovi rozkaz zaútočit na Heydricha. Gabcík řekl při loučení s Benešem, který podle Moravce slzel: "Pane prezidente, my to pro Vás udeláme". To byl zřejmě důvod, proč byl Gabcík pozván Benešem a paní Hanou 15. ledna 1942 na čaj. V Anglii byly tisíce čs. vojáků všech zbraní. Byl Gabcík opravdu vybraný jen tak náhodou? Beneš přijal Gabcíka a Kubiše před odletem do Čech. To potvrzuje deník Benešova tajemníka dr Edvarda Táborského, ze dne 22. června 1942 (Sdělení Táborského autorovi, 16. listopadu 1980.)

Nová studie Jirího Šolce Po boku prezidenta (2007) je dílo prukopnické. Pojednává obšírně o historii čs. zpravodajské služby. Autor obetoval této práci mnoho let života. V posledních devatenácti letech vydal devatenáct knih, vše o vojenské historii. Jeho znalosti o činnosti parašutistu během 2. světové války, ze Západu i z Východu, jsou encyklopedické. Pokud jde o atentát Šolcova nejobširnější studie vyšla pod titulem Přijďme za svítání, 2005. V knize Po boku prezidenta v této záležitosti téměř doslova opakuje údaje a osobní názory ze studie Ve

službách prezidenta, 1994. Šolc (Plk. v. v., PhDr., dlouholetý badatel ve Vojenském historickém ústavu.) nemá příliš velkou duveru v pametníky, jejichž "svedectví po padesáti a více letech nepovažuje za pramen" (Jirí Šolc v rozhovoru s Karlem Kroupou (Národní osvobození, 14. srpna 2008.). Po tolika letech studia jsou jeho odborné znalosti široké a hluboké, přes to se nikdy neubrání osobně zaujatým výkladům.

V případě protestu domácího odboje proti atentátu Šolc tvrdí, že svedectví dr. Antonína Srby, dr. Leopolda Chmely, dr. Arnošta Heidricha (Heidrich nemel univerzitní vzdělání, SB.) a doc. Vladimíra Krajiny nejsou "nicím nežli jejich vlastním tvrzením".

Opatrný badatel verí pametníkům, jako bavorský král Ludvík - ale málo. Pravdivost záznamu Arnošta Heidricha o vyjednávání s Ladislavem Vankem-Jindrou ( Historie a vojenství, 3/1993, s poznámkami dr. Jana Nemecka.), se dá potvrdit nejen vytežením zrněk pravdy z Vankových vybájených "vzpomínek", ale také depešemi mezi Londýnem a parašutistickou vysílačkou "Libuší", i záznamem plk. Jaroslava Plasse Moje cinnost za okupace z r. 1945, kterou jsem získal od paní Marty Plassové. Plass navázal ku konci 1941 spojení s Vankem od nehož "donesl první zprávu o pristání parašutistu z Anglie" Arnoštu Heidrichovi.

Na některé nesrovnalosti ve svedectvích pametníku jsem upozornil ve svých článcích a studiích. To potvrzuje poznámka c. 141. Jirího Šolce v knize Pjijdeme za svítání: "Nároky příslušníku odboje na údajné autorství varovných depeší se staly predmetem zájmu, studia, houževnaté badatelské cinnosti a obsáhlé korespondence Stanislava Bertona-Brzobohatého z Austrálie, který je zdokumentoval a vlastním nákladem publikoval jako "Depeše na prání JINDRY v záležitosti atentátu na Reinharda Heydricha", Roseville 1987. Jeho zásluhou se tak ještě pred politickým prevratem v Ceskoslovensku dostala tato studie do rukou historiku a některých institucí v CSR, jako součást širšího zájmu S. Bertona poukázat na falešná svedectví ve veci vlastního podílu prof. Ladislava Vanka-Jindry na přípravách atentátu".

Ceský preklad záznamu H. Pannwitze o atentátu propašoval tajným kanálem do CSR dr. Vilém Precan. Ve slovenské verzi byl rychle strcený neznámou osobou do kapsy J. Šolce, u příležitosti vzpomínky na boj parašutistu v chrámu sv. Cyrila a Metodeje, pred listopadem 1989. Šolc, jak mne rekl v r. 1994, si nebyl jistý autenticostí Pannwitzových vzpomínek.

Šolc se nemuže smířit s možností, že atentát mohl podnikit prezident zahraniční vlády dr. E. Beneš. V jeho studiích je uvedeno nekolik možností o autorství rozkazu. Nejprve se dovídáme, že to byl "nepochybne Beneš, kdo inspiroval po návratu z USA (do Londýna na jare 1939, SB.) plk. Františka Moravce k pokusu vytvorit ve vlasti sabotážní a teroristickou organizaci PERUN". Na jiném míste cteme: " Generál S. Ingr patril nepochybne k prvním autorum myšlenky na provedení atentátu z ríjna 1941, ale proti stanovisku prezidenta by nešel v žádném případě." O atentátu nakonec rozhodl Moravec - za zády Beneše, i Ingra, který "prenesl politickou odpovednost na oba parašutisty, t. j. Gabčíka a Kubiše (Pjijdeme za svítání, s. 143.). Pro jistotu Šolc pripouští:" Ale nemyslíme si, že dr. Beneš byl v tomto případě (Operace ANTHROPOID, SB.) zcela uprimný. Je málo pravdepodobné, že by nebyl zasvecen do puvodního cíle a

podstaty operace ANTHROPOID, proti čemuž sám spontánně protestoval a její provedení zpochybnil hned na začátku".

Šolc, aby odůvodnil své názory, zpochybňuje údaje stojící v protikladu k jeho hlavní tezi o nulové zodpovědnosti E. Beneše za atentát. Snaží se na příklad znehodnotit výpisky z deníku prezidentova tajemníka dr. Edvarda Táborského, které jsem první zveřejnil ve studii Kdo rozkázal atentát a proč, 1987. Táborský si 18. června 1942, poté co Himmler vydal detailní zprávu o dopadení parašutistu, vzpomněl na neohlášenou návštěvu dvou mužů u Beneše, v doprovodu plk. F. Moravce, který prohodil: "Jedou na dalekou cestu a jdou se s prezidentem rozloučit" (Sdělení od dr. Táborského 20. ledna 1979 a 16. listopadu 1980. Jde o záznamy v III. tehdy nezveřejněném dílu deníku.).

Táborský navštívil po listopadu 1989 Prahu. Rekl Šolcovi, že si na takovou audienci nepamatuje. Zřejmě mu vypadla z paměti. To možno u staršího pána pochopit. Záznamy do deníku napsal v r. 1942, tedy za paměti svěží. Šolc označuje návštěvu parašutistu u prezidenta za Pannwitzovu smyšlenku (Heinz Pannwitz Atentát na Heydricha. Originál vyšel ve Vierteljahrhefte fuer Zeitgeschichte v r. 1985, s mými poznámkami. Můj český překlad vyšel jako příloha ve studii Jaroslava Pospíšila Hyeny, 1996. Anglický překlad jsem poslal historikům a archivům v Evropě a v USA.): "Vznikla úcelově, aby byla potvrzena Benešova účast na akci a kompromitovaná jeho osoba" (Přijedeme za svítání, s.107.). O přijetí Benešem se Gabcík sveril své milence Marii Malinové. Pannwitz získal tuto informaci při výslechu Malinové a u soudu s duchovními chrámu sv. Cyrila a Metoděje a pomocníky parašutistu, počátkem září 1942. Byl přisedícím zvláštního soudu gestapa.

Šolc tvrdí, že prezident přijal před odletem do Čech jen jednoho parašutistu - Otmara Riedla (Operace BENJANIN. Riedl byl vysazený 16. dubna 1941 - v Rakousku! SB.), což neodpovídá skutečnosti. Beneš přijal před odletem do vlasti také skupinu ANTIMONY (vysazenou 24. října 1942, Jirí Šolc Bylo málo mužů, 1990, s. 115. SB.).

Není pravda, že členové ÚVODU měli silné námitky proti atentátu. Jak Heidrich, tak Krajina vyslovili souhlas s likvidací Heydricha, bude-li to v politickém zájmu Československa. Jenom Vanek-Jindra trval na stanovisku o nevhodnosti a předčasnosti atentátu v době, kde německé armády nebyly zdaleka na konci svých sil. Vankovi se podařilo premluvit kpt. Alfreda Bartoše, velitele SILVER A, aby zasáhl do textu, připraveném Heidrichem a schváleném Krajinou. Bartoš o své újme změnil Heidrichův souhlas - v protest!

Šolc nevzal na vědomí zprávu o schůzce u Koeplu ve Washingtonu v r. 1964, kde dr. Juraj Slávik prohlásil, že ho Beneš zasvětil do p r í p r a v atentátu.

Pochybuje o sdělení britského Ministerstva obrany německému autorovi: "Možno předpokládat, že Beneš jako hlava čs. vlády v exilu přišel s myšlenkou atentátu a že role SOE (Správa pro

zvláštní operace) byla omezena na výcvik a dopravu parašutistu" ( Guenther Deschner Reinhard Heydrich - Statthalter der totalen Macht, 1977. Autor napsal, že tuto informaci dostal od Ministerstva obrany. Snažil jsem se sdelení overit. 14. cervence 1982 jsem dostal dopis od Air Commodora H. A. Proberta, reditele historické sekce britského letectva: "Ministerstvo obrany n e m á historicko-badatelské oddelení". Vyslovil názor, že pravdepodobným pramenem by mohlo být Foreign Office (Ministerstvo zahraničí). --- Napsal jsem v této veci G. Deschnerovi, ale neodpovedel, jako nekolik dalších profesionálních historiku, které jsem si dovolil, já, pouhý amatér, upozornit na nepresné údaje v jejich písennostech.).

Šolc nebere za bernou minci ani prohlášení Sira Petra Wilkinsona, v letech 1941- 42 stycného dustojníka mezi SOE a cs. zpravodajce: " Na zacátku ríjna 1941 prezident Beneš informoval SOE prostrednictvím plukovníka Moravce o úmyslu zaútočit na Heydricha. Z našeho pohledu to byla ciste politická operace. Tento názor jsme Benešovi sdělili s tím, že neco takového doporučit nemůžeme. Podle nás to byla jeho vec, jestli chce tuto akci podniknout. Beneš nás posléze požádal, abychom zajistili mužum povereným tuto akci vykonat dopravu do Protektorátu... Už samotný cíl akce byl podle našeho názoru otevrenou vecí. Nemusel to být Heydrich, ale jak se jeden cas skutečne plánovalo, mohl jím být ministr osvety v protektorátní vládě Emanuel Moravec. Nic jsme nepovažovali za hotové..." ( Wilkinson v rozhovoru s Janem Kaplanem, Mladá fronta dnes, 18. dubna 1992. Je pravdepodobné, že Wilkinson byl "briefed" (instruován) Foreign Office.

Wilkinsonova zmínka o Emanuelu Moravcovi je zajímavá. Zapadá do článku Zdenka Kordiny General Ingr and the Assassination of Reinhard Heydrich, On All Fronts, SVU. Sborník vzpomínek na cs. bojovníky za svobodu na všech frontách 2. svetové války (Kopii článku mne poslal H. Nemecek. Bohužel neuvedl datum vydání.). Kordina se dobre znal s generálem Ingrem. V letech 1939-40 byl Ingrovým šifrantem v Paříži. Od r. 1951 se obcas setkávali v New Yorku a ve Washingtonu. Na jedné schuzce se Ingra dotázal, jak mohl "tak zkušený zpravodaj" Moravec plánovat útok na Heydricha. Ingr, trpící tehdy zvýšeným krevním tlakem, zrudl na obliceji a prohlásil: "Moravec nikdy nerozkázal atentát na Heydricha. Zajdete k nemu, at Vám to vysvetlí". F. Moravec napsal ve Špiónu, že generál Ingr "celou akci (ANTHROPOIDU, SB.) neznal a nebyl zasvecen do všech jejich stránek". Komu možno verit? Ingr řekl Kordinovi, že v ríjnu 1941 bylo rozhodnuto o zlikvidování Emanuela Moravce, jako varování jiným kolaborantum s nacistickými okupanty. Byl ujištený, že oba parašutisté dostali instrukce vyhýbat se útokum na nemecké funkcionáře. Pri výcviku stríleli do terce s fotkou obliceje Emanuela Moravce.

Atentát na E. Moravce dostala za úkol skupina TIN, vysazená 29. dubna 1941. Úkol se nezdaril. Také skupina IRON mela jít v r. 1944 na Moravce. Nebyla vysazena. E. Moravec se zastrelil 5. kvetna 1945.

Zdá se, že plk. F. Moravec generálu Sergejovi Ingrovi, svému nadrazené, zatajil duležité detaily, anebo ho jaksepatří obalamutil. Anebo se Ingr zmýlil? Komu možno verit? Mezi obema muži panovala hluboká neduvera od září 1938. Moravec, podle kancléře Smutného, byl oddaný



## Špión, kterému nelze verit 1 a 2

Written by Stanislav Berton

Saturday, 07 July 2007 09:54 - Last Updated Tuesday, 27 October 2009 20:26

---

Benešovi na 150%. Ingr byl mezi generály, kteří počátkem října 1938 plánovali bránit celistvost republiky vojenským odporem - za každou cenu, i proti stanovisku prezidenta a cs. vlády, kteří přijali protiústavne Mnichovský diktát.

Na počátku září 1939 Beneš a Moravec - bez souhlasu Ingra, tehdy působícího v Paříži - vyhověli žádosti britské SIS vyvolat povstání v bývalém Československu, aby se pomohlo Wehrmachtem napadenému Polsku. Beneš s požadavkem - po značném zdráhání - souhlasil, za podmínky, že bude uznán britskou vládou za vůdce cs. vlády v exilu. Clovek musí mít hodnou dávku cynismu k pochopení Benešova souhlasu s práním britské vlády, která tak "hanebně" (slovy J. Šolce) znemožnila vojenskou obranu CSR v září 1938. Opravdu nekdo veril v Londýně, že by Češi, demoralizovaní mnichovskou zradou a kapitulací, beze zbraní, bez pevností, šli s nadšením do beznadějného povstání? V českých zemích bylo tehdy kolem pul miliónu vojáku Wehrmachtu a SS. Riskantní rozkaz byl - na štěstí! - odvolaný 17. září 1939, po vpádu Rudé armády do zad urputně se bránícím Polákum.

Kordina se také otázal generála Ingra, zda došla do Londýna depeše proti atentátu, a jaká byla odpověď. Ingr řekl, že plk. Moravec mu přinesl jednu depeši, rozšifrovanou 12. května 1942 (V 1. části článku zmíněna depeše "ÚVOD vytušil..."). Moravec s rozpaky vysvětlil, co zapříčinilo změnu cíle. Ingr tehdy napsal v přísném vojenském stylu: "At plní rozkazy."

Ingrovi selhala pamet. V polovině května 1942 byl v Káhyře, na cestě do Sovetského svazu. Moravec mu poslal 13. května depeši, sdělující: "Z domova přišla zpráva, že teroristická akce, o níž jsi informován, vstupuje do stadia konkrétního". Protože nebyla uvedena jména Ingr se mohl domnívat, že Gabcík a Kubiš šli na Emanuela Moravce. Šéf zpravodajcu zamlcel obeznámit Ingra s obavami domácího odboje, upozorňujícího na pravděpodobné obrovské nacistické represálie obyvatelstva, a odbojových činitelů.

Pro Šolce jsou některé Moravcovy postoje dukazy, jak umel "obcházet své nadřízené, manipulovat jimi, vnučovat jim svá vlastní řešení a rozhodnutí a stavet je před hotovou věc. Dokázal postupovat samostatně za zády gen. Ingra i prezidenta Beneše".

Ne při každé příležitosti. Jak bylo uvedeno v 1. části článku Beneš zaprel nekolikrát vědomost o plánu likvidovat Heydricha. Atentát mel být původně provedený k výročí vzniku CSR 28. října 1941. Mel podniknout národní povstání! Z různých důvodů byl odložený. Šolc mel možnost prostudovat deník majora Karla Palečka, velitele parašutistu, v němž našel následující záznam: "7. X. (1941) Svoboda se hlásí nemocen (Mel jít původně s Gabcíkem, SB.) Je prý velmi rozbitý. Gabcík jede zkoušet sám. Posíláme za šéfem, jelikož je to čára přes rozpočet. Gabcík navrhuje rotmistra Kubiše - také jsem jej vybíral... Odpoledne šéf (Moravec) přišel, že je to stornováno. Bez dohody s domovem to nechce Beneš delat, kdyby to prasklo, že to delal Londýn, mohli by Němci postrílet více lidí a říci rozhlasem, že je to odpověď Londýnu..." Benešova dojmavá starost je zajímavá. V hovoru o předpokládaných ztrátách v plánovaném povstání v r. září 1939, poznamenal: "... i když podnik bude stát 20. 000 lidí, nebude to tolik, kolik bychom ztratili, kdybychom šli loni na podzim do války" (Jirí Šolc Podpalte Československo Operace PERUN, 1991, s. 53.). Beneš nenapsal o svém souhlasu s povstáním v Pamětech ani rádku!

Pro zajímavost: britský tisk, bezpochyby na práni SIS a plk. F. Moravce, začal počátkem září 1939 zveřejňovat novinářské kachny o povstání v Čechách. Nic nového pod sluncem. Na počátku srpna 1914 byl americký tisk zaplavený zprávami o krvavě potlačené revoluci v Praze.

"The Moldau is red with Czech blood" (Vltava zrudla českou krví), hlásaly palcové tituly novin. Masaryk, Kramár a Klofác prý padli za obětí masakrů.

Jak napsal římský klasik: V každé válce je první obětí - pravda.

S nevšední taktikou prolévání české krve za českou svobodu přišel první na veřejnost dr. Lev Borský na sjezdu Strany státoprávně pokrokové v květnu 1914. Prohlásil, že v případě konflagrace "chce úmyslně vyvolat u nás perzekuci za dvojím účelem: jednak vzbudit touto perzekucí český národ, jednak vynutit zájem Dohody na české otázce"...Ve vzrušené debatě o provokacní taktice byl učiněn dotaz na dr. E. Beneše, kdy přesně pocítá s vypuknutím války. Odvětil, že na jaro 1915, "Bylo by předčasné vyvolat perzekuci dříve, než je vhodný čas" (Lev Borský Znovudobytí samostatnosti, 1928.). Za vhodný čas považoval Beneš jaro 1916, kdy poslal do Prahy vzkazy o "nezbytné potřebě zpráv o perzekuci" (Edvard Beneš Světová válka a naše revoluce, 1928.).

Podobné tajné vzkazy posílal do Prahy v 1. světové válce profesor Tomáš G. Masaryk. 18. února 1915 oznámil MAFFII, že "Čechové jsou v cizině neznámí". Upozornil domácí odboj na nutnost nějaké akce proti Rakousku, která by mu umožnila vystoupit veřejně za hranicemi. 21. března opět požádal MAFFII o akci proti Rakousku, neboť "jsme v cizině neznámí hanebně". Členové domácího odboje váhali vyvolat revoltu proti rakouské vládě. Obávali se, že by do konfliktu mohlo zasáhnout Německo. Byli prozíraví. Říšská armáda plánovala v případě protirakouského povstání okupaci českých zemí.

V poznámce pod čarou c. 242. Šolc vyslovuje domněnku: "Zřejmě na základě prezidentova stanoviska (ze 7. října 1941, jak uvedeno výše, SB.) v textu úkolu pro ANTHROPOID již Heydrichovo jméno nevyskytuje." Gabčík a Kubiš podepsali 1. prosince 1941 úkol, v němž slíbili provést "nejakou sabotážní nebo teroristickou akci tak účinnou, aby měla patřičný ohlas jak doma, tak za hranicemi Československé republiky". Slova "patřičný ohlas..." se nalézají v několika poselstvích Beneše do vlasti a v úkolech dalších paraskupin.

Gabčík a Kubiš byli speciálně vycvičení důstojníci SOE k napadení automobilu. Vedeli, že šli na Heydricha. Slíbili důstojníkům SOE, že neopustí místo atentátu dokud nebudou jisti Heydrichovou smrtí, i kdyby měli v akci padnout. Nemuseli se až v Praze rozhodnout, koho zlikvidují. Jejich úkol dokazuje "Top secret" dokument z archivu SOE: "OPERATION ANTHROPOID --- "The object of the operation is the assassination of Herr Heydrich, the German Protector in Czechoslovakia...(Cílem operace je atentát na pana Heydricha, německého protektora v Československu.)". Hlášení je podepsáno kapitánem Heskethem Pritchardem, 22. ledna 1942. (Public Record Office, HS 4/39.) V hlavním štábu SOE na Baker Street v Londýně očekávali atentát na Heydricha. To mne písemně sdělil důstojník, na štábu SOE tehdy působící.

František Šafářik, bývalý žák Jana Zelenky-Hajského, hlavního ubytovatele parašutistu v Praze, prohlásil 13. září 1945 v kanceláři MNO: "Tesne před zimou v r. 1941 přišel ke mně pan Zelenka, učitel, krycí jméno Hajský a požádal me o spolupráci, která spočívala v tom, že

připravuje odstranění Heydrichovo, a že mne k tomu nutně potřebuje (Šafarík byl zamestnaný na Hrade. Jako nábytkář měl přístup i do Heydrichova bytu. Znal Heydrichovu denní rutinu. Provedl Gabčíka a Kubiše nádvořími Hradu. SB.). Rekl mne, že přijdou, event. přiletí dva parašutisté, kteří tento úkol provedou".

Pokud jde o atentát na Heydricha Kordina se od generála Moravce v r. 1953 moc nedozvedel. Moravec zduraznil, že posláni parašutistu do vlasti bylo ospravedlneno nemeckým terorem. Pokud šlo o ztráty Moravec rekl:" Strom svobody musí být zaléván krví".

Šolc píše na strane 215. : "Prímých písenných dukazu o podílu prezidenta Beneše na příprave operace ANTHROPOID není, nebo alespon zatím nebyly nalezeny". To je pozoruhodné, protože to byl právě Šolc, který objevil nesmírne důležitou zprávu z 5. brezna 1942, od vysílacky "Libuše" (Paraskupina SILVER A.). Dokazuje nade vši pochybnost Benešovuv rozhodující podíl v této záležitosti. Obycejné zprávy z domova bývaly v patricných složkách ukládané v kabinetech londýnské zpravodajské skupiny, "Tajné" šly do Moravcova trezoru. Zachovaly se - k nesmírne radosti badatelu ! - v Benešove archivu.

Beneš a Moravec meli monopol na rádiové spojení s vysílackami vojenského a civilního domácího odboje, samozrejme i parašutistických skupin. Moravec po rozšifrování zprávy redakcne upravil, neco ubral, neco pridat, a predal Benešovi, s nímž byl v denním styku. Moravec predával zprávy, týkající se zájmu V. Británie SIS a SOE. O co by mohl mít zájem Sovetský svaz predával sovetským zpravoda

Pokud jde o atentát na Heydricha Kordina se od generála Moravce v r. 1953 moc nedozvedel. Moravec zduraznil, že posláni parašutistu do vlasti bylo ospravedlneno nemeckým terorem. Pokud šlo o ztráty Moravec rekl:" Strom svobody musí být zaléván krví".

Šolc píše na strane 215. : "Prímých písenných dukazu o podílu prezidenta Beneše na příprave operace ANTHROPOID není, nebo alespon zatím nebyly nalezeny". To je pozoruhodné, protože to byl právě Šolc, který objevil nesmírne důležitou zprávu z 5. brezna 1942, od vysílacky "Libuše" (Paraskupina SILVER A.). Dokazuje nade vši pochybnost Benešovuv rozhodující podíl v této záležitosti. Obycejné zprávy z domova bývaly v patricných složkách ukládané v kabinetech londýnské zpravodajské skupiny, "Tajné" šly do Moravcova trezoru. Zachovaly se - k nesmírne radosti badatelu ! - v Benešove archivu.

Beneš a Moravec meli monopol na rádiové spojení s vysílackami vojenského a civilního domácího odboje, samozrejme i parašutistických skupin. Moravec po rozšifrování zprávy redakcne upravil, neco ubral, neco pridat, a predal Benešovi, s nímž byl v denním styku. Moravec predával zprávy, týkající se zájmu V. Británie SIS a SOE. O co by mohl mít zájem Sovetský svaz predával sovetským zpravodajcum v Londýne. Beneš Moravcovy verze upravoval podle potreby dne a taktiky. Zredigované zprávy politického a vojenského významu byly predávané prostřednictvím Roberta Bruce Lockharta přímo Winstonu Churchillovi,

britskému ministerskému předsedovi a Anthony Edenovi, ministru zahraničí. Beneš nosil důležité zprávy z domova osobně na Foreign Office, zejména ty, v nichž byl Háchou, Eliášem, ÚVODEM a jinými odbojovými skupina uznávaný vůdcem zahraniční osvobozovací akce. Beneš předával zprávy také sovětskému velvyslanci v Londýně, a to i p r e d napadením SSSR Německem (Ivan M. Majskij Velvyslancem v Londýně, 1967.)!

Smutný zaznamenal jednu z denních zpravodajských porad: 7. března 1941 přinesl plk. Moravec Benešovi zprávy od agenta "A. 54". Hlásil: obsazení Jugoslávie nebylo předvídané (Stalo se, SB.), dojde k ofenzivní akci proti Turecku (Nestalo se, SB.), dojde k německému útoku na Gibraltar (Nestalo se, SB.), dojde k invazi na V. Británii (Nestalo se, SB.). Beneš výše uvedeným zprávám neveril. Otázal se Moravce: "Považujete tyto zprávy za správné nebo to může být součást bluffu nastrojeného?" Moravec: "To je absolutně vyloučené. Toto je pramen, který nám dosud předpověděl všechny německé akce, a to správně! i co se týče času m. j. i okupaci Československa. Podle jeho informací se řídí anglický štáb. Je to agent, který vejde do historie!" (Plánovanou okupaci Česko-Slovenska hlásili z Londýna do Prahy profesor František Dvorník a novinář Dr. Premysl Papírník dva týdny p r e d "A. 54". Pražská vláda zprávám neverila.)

Smutný hovořil s Benešem o zprávách od agenta "A. 54" 8. března. Beneš si nemyslel, že "by agent vědomě pracoval s našimi se svolením německého štábu, ačkoliv ani to nevylučuje. Každou informaci pocházející z tohoto pramene srovnává a používá jí pouze natolik, nakolik se to hodí pro linii, politiku, kterou chce sám podepřít. Proto také předáváje Anglicanum zprávu vždycky podotýká: "dostal jsem, předávám, mohu se mýlit". Smutný poznamenává: Nezáleží vždycky na tom, je-li zpráva pravdivá, ale na jejím využití. Někdy vymýtí i pravdivé zprávy, když by se nehodily k jeho linii, na druhé straně nezáleží na pravdivosti zprávy, jen když se jí dá podepřít linie, vždycky tak, aby to bylo ve shodě s anglickou politikou. ... Moravec sice věří svému prameni, ale dr. Beneš to hodnotí, jako každou jinou zprávu: "I v případě že pracuje s námi v souhlasu s vedením (Abwehru, německé zpravodajské služby, SB.) tak jeho zprávy mají velkou cenu, protože musí často říci věci správně, aby neztratil u nás důvěru".

Smutný první upozornil Beneše na to, že v hlášení od "A. 54" by mohlo jít o podfuk velkého stylu. "Beneš doposud, i když tvrdí dnes opak, to bral seriózně a věřil všemu. Teprve teď bude přemýšlet. Moravcovi by nemělo smyslu o tom mluvit, bral bych mu iluzi o největším zpravodajském pokladu".

O významu zpravodajství Beneš řekl: "Oni (to je čs. zahraniční vláda, SB.) by měli využívat zpravodajství, odbudou to vtipem (Jan Masaryk), že je Moravec český Himmler. Diví se, proč s ním (Moravcem) každý den mluvím. Nechápu, že zpravodajstvím se dělá politika a bez něj se nedá vůbec nic dělat. Oni by se tím měli denně zabývat". (Acta Occupationis, Dokumenty z čs. politiky 1939-1943, 1966, připravily Libuše Otáhalová a Milada Cervinková, I., dok. č. 134. a 135.) Zahraniční vláda neměla šanci. Beneš a Moravec drželi důležité informace pro sebe. Ministři dostávali jen drobty se stolu informacních lahudek.

Po ztrátě pravidelného rádiového spojení s domácím odbojem a parašutisty (Jirí Potucek, radista SILVER A, byl zastřelen českým četníkem 2. července 1942.), byli Moravcovi zpravodajci více méně odkázáni na vytežování zpráv z tisku a rozhlasu. Smutný zaznamenal, že šéf SIS generál Steward Menzie měl podezření že Češi informace "přibarvovali", nebo je v Londýně, podle názoru R. B. Lockharta (Deník, 20. ledna 1943.) vůbec falšovali (Detlef Brandes Exil v Londýně 1939-1943, 2003, pozn. 1658.).

jcum v Londýně. Beneš Moravcovy verze upravoval podle potřeby dne a taktiky. Zredigované zprávy politického a vojenského významu byly předávány prostřednictvím Roberta Bruce

Lockharta přímo Winstonu Churchillovi, britskému ministerskému předsedovi a Anthony Edenovi, ministru zahraničí. Beneš nosil důležité zprávy z domova osobně na Foreign Office, zejména ty, v nichž byl Háchou, Eliášem, ÚVODEM a jinými odbojovými skupina uznávaný vůdcem zahraniční osvobozovací akce. Beneš předával zprávy také sovětskému velvyslanci v Londýně, a to i p r e d napadením SSSR Německem (Ivan M. Majskij Velvyslancem v Londýně, 1967.)!

Smutný zaznamenal jednu z denních zpravodajských porad: 7. března 1941 přinesl plk. Moravec Benešovi zprávy od agenta "A. 54". Hlásil: obsazení Jugoslávie nebylo předvídané (Stalo se, SB.), dojde k ofenzivní akci proti Turecku (Nestalo se, SB.), dojde k německému útoku na Gibraltar (Nestalo se, SB.), dojde k invazi na V. Británii (Nestalo se, SB.). Beneš výše uvedeným zprávám neveril. Otázal se Moravce: "Považujete tyto zprávy za správné nebo to může být součást bluffu nastrojeného?" Moravec: "To je absolutně vyloučené. Toto je pramen, který nám dosud předpověděl všechny německé akce, a to správně! i co se týče času m. j. i okupaci Československa. Podle jeho informací se řídí anglický štáb. Je to agent, který vejde do historie!" (Plánovanou okupaci Česko-Slovenska hlásili z Londýna do Prahy profesor František Dvorník a novinář Dr. Premysl Papírník dva týdny p r e d "A. 54". Pražská vláda zprávám neverila.)

Smutný hovořil s Benešem o zprávách od agenta "A. 54" 8. března. Beneš si nemyslel, že "by agent vědomě pracoval s našimi se svolením německého štábu, ačkoliv ani to nevylučuje. Každou informaci pocházející z tohoto pramene srovnává a používá jí pouze natolik, nakolik se to hodí pro linii, politiku, kterou chce sám podepřít. Proto také předáváje Anglicanum zprávu vždycky podotýká: "dostal jsem, předávám, mohu se mýlit". Smutný poznamenává: Nezáleží vždycky na tom, je-li zpráva pravdivá, ale na jejím využití. Někdy vymýtí i pravdivé zprávy, když by se nehodily k jeho linii, na druhé straně nezáleží na pravdivosti zprávy, jen když se jí dá podepřít linie, vždycky tak, aby to bylo ve shodě s anglickou politikou. ... Moravec sice věří svému prameni, ale dr. Beneš to hodnotí, jako každou jinou zprávu: "I v případě že pracuje s námi v souhlasu s vedením (Abwehru, německé zpravodajské služby, SB.) tak jeho zprávy mají velkou cenu, protože musí často říci věci správně, aby neztratil u nás důvěry".

Smutný první upozornil Beneše na to, že v hlášeních od "A. 54" by mohlo jít o podfuk velkého stylu. "Beneš doposud, i když tvrdí dnes opak, to bral seriózně a věřil všemu. Teprve teď bude přemýšlet. Moravcovi by nemelo smyslu o tom mluvit, bral bych mu iluzi o největším zpravodajském pokladu".

O významu zpravodajství Beneš řekl: "Oni (to je čs. zahraniční vláda, SB.) by měli využívat zpravodajství, odbydou to vtipem (Jan Masaryk), že je Moravec český Himmler. Diví se, proč s ním (Moravcem) každý den mluvím. Nechápu, že zpravodajstvím se dělá politika a bez něj se nedá vůbec nic dělat. Oni by se tím měli denně zabývat". (Acta Occupationis, Dokumenty z čs. politiky 1939-1943, 1966, připravily Libuše Otáhalová a Milada Cervinková, I., dok. č. 134. a 135.) Zahraniční vláda neměla šanci. Beneš a Moravec drželi důležité informace pro sebe. Ministři dostávali jen drobtý se stolu informacních lahudek.

Po ztrátě pravidelného rádiového spojení s domácím odbojem a parašutisty (Jirí Potucek, radista SILVER A, byl zastřelen českým četníkem 2. července 1942.), byli Moravcovi zpravodajci více méně odkázáni na vytežování zpráv z tisku a rozhlasu. Smutný zaznamenal, že šéf SIS generál Steward Menzie měl podezření že Češi informace "přibarvovali", nebo je v Londýně, podle názoru R. B. Lockharta (Deník, 20. ledna 1943.) vůbec falšovali (Detlef Brandes Exil v Londýně 1939-1943, 2003, pozn. 1658.).

Moravcova verze zprávy z 5. března 1942 zněla (Benešovy vlastnoruční zásahy do textu kurzívkou):

1. Litvinovova rec a akce anglických parašutistu ve Francii vzbudila u nás zase novou vlnu duvery v jarní akci spojencu (Koncem února 1942 znicili britští parašutisté nemeckou radiolokacní stanici blízko Le Havru, SB.).

2. Spojení se skupinou II. bylo navázáno. Našli jsme ji na udané adrese. V. (Vyskocil=Gabcík, SB.) si při seskoku poranil nohu, nyní je však vyléčen. Skupina bydlí blízko Prahy, kam se v nejbližších dnech přestěhuje.

"Vzkazuje Vám, že všichni členové skupiny jsou v pořádku a připravují provedení konkrétního úkolu, Vámi jim určeného."

3. Spojení se skupinou I. (Silver B, SB.) bude navázáno v nejbližších dnech, takže spolupráce všech našich tří skupin půjde už zcela systematicky a pravidelne. Sdelují konečne, že jsme se spojili na skupinu lidí, kteří pracují pro Otu (Škpt. Václav Morávek, SB.) a Vlka (Plk. Josef Churavý, SB.) - Beneš "pro Otu a Vlka přeškrtl - SB.) už přímo s centrálou. Aby meli doklad o našem poslání Vámi Neduverují a proto -Tato slova Beneš přeškrtl, SB.- žádají, aby tuto sobotu t. j. 7. března byla ve všech vecerních relacích tato veta: "Svet dobre ví, co jsou nemecké koncentracní tábory a zejména co je tábor Mauthausen a Osvetim u Katovic, kde úpí a také již byla umucena rada ceských lidí. Za tyto ukrutnosti je odpoveden Hitler a jeho spolecníci." Beneš poznamenal: V londýnském rozhlase to bylo 7. března provedeno. (Archiv Ústavu T. G. Masaryka, Benešuv archiv, karta 6, radiodepeše svazek 205-9/l.)

Šolc udelal o tomto p í s e m n é m dokumentu stručný výklad ve studii Prideme za svítání. Proto se o depeši jen letmo zmínil v knihách Ve službách prezidenta a v Po boku prezidenta. Podle Šolce Benešovy zásahy do Moravcova textu lze pochopit v tom smyslu, že Beneš " zrejme doufal, ocekával a prál si, aby z textu depeše lépe vynikla poslušnost skupiny SILVER A vuci Londýnu, aby se potvrdilo jeho ujištování, že je to prezident, který disponuje vlivnými strukturami domácího odboje, který plní a bude plnit úkoly, dané mu z Londýna".

Není možné vzít v úvahu i rozdílný výklad? Neprihlásil se Beneš se slovy " Vámi jim určeného" k u r ce n í úkolu Gabcíkovi a Kubišovi? Upravená depeše byla předaná generálovi Gubbinsovi. To dokazuje nedatovaný dopis archiváře SOE, C. M. Woodse, C. MacDonaldovi (Kopii mám v archivu.).

Útok na Heydricha uskutečnili parašutisté, za pomoci statečných civilistu, kteří je ukrývali a živili po více než pet mesícu. Ani jeden ze širokého okruhu spolupracovníku je nezradil (252 mužů, žen a jedna nezletilá dívka bylo v říjnu 1942 zavraženo v Mauthausenu salvami a plynem.). Beneš, Moravec a exilová vláda tvrdili na verejnosti, že atentát byl uskutečnen domácími odbojáři. Težko pochopit, proč byli Gabcík a Kubiš vyzbrojení britskými zbranemi. Sir Peter Wilkinson dokonce prohlásil, že sten-gun, který mel použít Gabcík, nebyla ta samá zbran, kterou mu vydal! ( Ve výše zmíneném rozhovoru s K. Kaplanem.) Nemeli být vybavení se zbranemi nemeckými? Gestapo vedelo na první pohled, že šlo o akci, naplánovanou ve V. Británii. Benešova predtucha velkých nacistických represálii se splnila na sto procent.

Od počátku 1942 až do atentátu nebyla o situaci v protektorátu ve svetové tisku ani zmínka.

Protektorát byl ostrovem míru a porádku. Zbrojovky a kovoprůmysl jely na plné obrátky. Soveti od léta 1941 opětovně naléhali na teroristické akce a sabotáže ve zbrojním průmyslu - bez ohledu na ztráty obyvatelstva. V Londýně potřebovali z politických a propagacních důvodů výbuch v Praze, který by otrásl politickým světem.

Jan Masaryk navštívil po válce se Sirem R. B. Lockhartem Lidice, který poznamenal: "Jací surovci a tupci byli nacisté!" Masaryk na to reagoval: "To bych také řekl, byl jsem v té době ve Spojených státech a k nicemu to nevedlo. O Československo se nikdo nezajímal. Potom přišly Lidice a Československo bylo zase na mapě" (Robert Bruce Lockhart Ústup z Prahy, 1952.). Masaryk navrhl, aby britská letadla srovnala se zemí deset německých obcí. S jeho nápadem souhlasil Winston Churchill. Válcečný kabinet návrh zamítl. Letectvo nechťelo riskovat ztrátu letadel, kterých nebylo nazbyt. Vůdce socialistické strany Clement Attlee vyslovil názor, že by nebylo politicky moudré zavádět s Německem v páchání ukrutností.

Mimo zprávy z 5. března 1942 existuje další doklad o rozhodující roli prezidenta zahraniční vlády dr. E. Beneše v operaci ANTHROPOID. Profesor MacDonald mne poslal kopii z archivu SOE. Je to hlášení neznámé osoby, která se podepsala inicialkami MX a krasopisným velkým písmenem B, z 30. května 1942, tři dny po atentátu na Heydricha: ... "I understand that to begin with President BENES was somewhat apprehensive of the possible repercussions in the Protectorate, but that on second thoughts he has decided that it will stimulate the will to resist at home and gain the Czechs much credit abroad, and was well worth it". (PRO HS 4/39.)

"Jak tomu rozumím, prezident BENES se poněkud obával možných následků, ale po krátkém přemýšlení rozhodl (proložil SB.), že (atentát) posílí vůli domácího odporu a získá pro Čechy hodně kreditu v cizině, a stál za to".

Ještě jeden důkaz, že F. Moravec neudělal opravdu nic politicky důležitého bez Benešova souhlasu. Z deníku Smutného se dovídáme: 24. ledna 1943 navrhl plukovník František Moravec prezidentovi Benešovi odstranit Emanuela Moravce. Beneš souhlasil: "Je to zabití, ale nutné, aby národ ukázal z a s e (proložil SB.) nějakou reakci." --- Rusové na to upozornili Moravce ---Možnosti: sabotáž dnes neúčinná. Teror: 3 osoby: Daluge, Frank, Moravec. Atentát na říšského Němce znamená velké represálie, to odpadne u Moravce, jehož odstranění bude mít i důsledky politické". (Acta Occupationis, dokument c. 259.)

Prezident zahraniční vlády a šéf zpravodajců bezpochyby jednali v zájmu zahraniční osvobodovací politické akce a budoucího Československa. Ve vysoké státní politice účel světí každé prostředky. Každá vláda má zvláštní skupinu, obstarávající špinavou práci, ke které se nikdo nechce hrde veřejně hlásit a kajícne přiznat. V boji o přežití jdou ohledy na oběti civilního obyvatelstva první přes palubu. "Strom svobody" sobeckých osobních a státních zájmů, musí být zaléváný krví. V tom měl František Moravec pravdu. Měl odvahu se ke svému podílu na organizaci atentátu přiznat.

Beneš svou roli zaprel. Ve směrnicích londýnského centra pro domácí vojenskou organizaci PERUN z 19. července 1939 (p r e d zahájením války na počátku září!, proložil SB.) se praví

m.j. " Nápln na úseku t e r o r i s t i c k é (Proložil Šolc.) cinnosti byla dána doporučením přípravy a provádění atentátu proti jednotlivcům či skupinám osob, které se zaprodaly nemeckým úřadům nebo škodí kolaborací národním zájmům, a také proti vojenským a politickým osobnostem říše" (Podpalte CSR- Operace PERUN.). Smernice byla předaná Anglicanum. Pravdepodobne inspirovala britskou vládou k vytvoření Správy zvláštních operací SOE, která zahájila činnost 16. června 1940.

V historickém rozhlasovém proslovu po napadení Sovetského svazu Německem Winston Churchill řekl: " Každý muž nebo stát, který jde s Hitlerem, je naším nepřítelem. To se týká také všech těch bídných, proradných quislinků, kteří ze sebe učinili nástroje a agenty nacistického režimu proti svým krajanům a své zemi. Tito quislinkové, stejně jako vůdci nacistů, nebudou-li oddělení svým vlastním lidem, což by nám usnadnilo práci, budou vydáni na úsvite vítězné spojenecké spravedlnosti soudu".

Tuto pasáž citoval E. Beneš v rozhlasovém proslovu z Londýna 24. června 1941.

Existuje další doklad o Benešově ochotě vydat rozkaz k teroristické akci. Ze zprávy Reného, t. j. agenta "A. 54", odeslané SPARTOU I. do Londýna 19. září 1941, vysvětluje: Beneš poslal na Slovensko pokyn zavraždit německé diplomaty a otrávit jejich manželky a děti (German records microfilmed at Alexandria, VA USA, Serial 1050, roll 1050, OKW 830/831, National archives, Washington, s. 163. Objemný materiál jsem daroval Vojenskému ústřednímu archivu v Invalidovně, v Praze.).

Atentát na Heydricha vyprovokoval pomstychtivé nacisty k nevídaným represáliím. Byly využity k vyřešení tří hlavních problémů Benešovy zahraniční akce: odcinění Mnichova; torpédování pokusu o separátní mír, ponechávající české zemi pod ochranou Říše; zajistit odsun německého obyvatelstva do Německa nebo na Sibir.

O tomto málo známém požadavku jednal Beneš nekolikrát se sovětskými diplomaty. Ať už byly Benešovy zákulisní a diplomatické metody a zavádějící "fígle" (receno slovy dr. Václava Kurala) jakékoli, podařilo se mu uskutečnit staletý sen českých nacionalistů, vyslovený Viktorem Dykem: " Čechy počeštit anebo zahynout". Bez atentátu, bez Lidic a Ležáku, a bez mnoha tisíců obětí by se česká poválečná historie vyvinula jiným směrem. Bez pomoci plk. Františka Moravce by se Benešovi jeho největší politický úspěch - vystěhování většiny Němců z Československa - pravdepodobne nepodařilo.

10. září 2008

NOVÁ ADRESA: S. Berton, 27/15 Heathfield Road, Coolumb Beach, QLD 4573, Australia TEL: 07 5446 2120 MOB: 0417 787 596

K případu Emanuela Moravce: Legionář plk. gšt. Emanuel Moravec byl před Mnichovem známý vojenský novinář - "muž Hradu". V září 1937 byl členem cestní stráže u rakve T. G. Masaryka. Vedl vojenský kondukt smutecního průvodu pražskými ulicemi. 28. září 1938 vtrhl v plné polní do kanceláře prezidenta Beneše, a vybídl ho, aby se republika vojensky bránila a vypověděla válku hitlerovskému Německu ( František Kubka Mezi válkami, 1969).

Emanuel Moravec patřil ke skupině politiků a vojáků, kteří chtěli bránit republiku za každou cenu, i kdyby Francie a SSSR nedostáli spojeneckým závazkům. Velká Británie neměla s CSR žádnou smlouvu. 2. října se shromáždili na Pražské radnici, za účasti primátora Dr. Petra Zenkla, který se měl stát předsedou revoluční vlády: Hubert Masarík, Emanuel Moravec, Josef Patejdl,



Lev Prchala, Hubert Ripka, Ladislav Rašín, F. X. Šalda, Bohumil Stašek, a jiní. Náčelník Hlavního štábu, armádní generál Ludvík Krejčí, byl pozván, ale nepřišel. Jmenovaní po vzrušené debatě došli k názoru, že na převrat bylo pozdě. Ripka, patřící tehdy mezi bojechtivé radikály, vykřikl: "Beneše obesit nebo zastrelit! (Deník Karla B. Palkovského, 2. října 1938.) Nikdo se neodvážil jít proti prezidentovi, ani armádní generál Lev Prchala, nejhorlivejší zastánce branného odporu. Po celý život litoval, že Beneše v září 1938 nezastrelil. Podle jeho názoru:" čeští politici ztratili po mnichovské kapitulaci morální právo nutit neceské národy do Československé republiky. Kapitulace zlomila morální páter národa."

(Mezi zastánce vojenského odporu patřil i Jan A. Bata. Po mnichovské kapitulaci nazval Beneše do očí zbabelcem (Sdelení Aloise Pražáka, Batova právního zástupce.). Beneš se Batovi po válce pomstil. Souhlasil s Batovým soudem, odsouzením a zabavením majetku p r e d zahájením tzv. Národního soudu.). Beneš, jak řekl Smutnému, "vubec nedelal spravedlnost, delal politiku" (Acta Occupationis, dok. 393.).

Kdyby přítomní vedeli, že Beneš poslal 15. září 1938, to jest před Mnichovem - bez vedomí vlády - ministra Ing. Jaromíra Necase do Paríže a do Londýna, aby oznámil obema vládám, že Beneš byl ochoten odstoupit pohranicní území s pevnostmi - bez boje!, se vši pravdepodobností by prezidenta při nejmenším defenestrovali z okna pražského Hradu. Proc mely Francie a Velká Británie riskovat evropskou válku s nepredstavitelnými ztrátami na lidských životech, nepredvídaným politickým poválečným vývojem a katastrofálními hospodárskými následky? S Benešovou tajnou nabídkou v kapse odjel britský ministerský predseda Neville Chamberlain do Berchtesgadenu na první schuzku s Hitlerem. Velký vyderac nemohl uverit svým uším. Pouhým politickým tlakem získal obrovské pohranicní území Československa - bez jediného výstrelu.

Beneš, aby zajistil neutralitu Polska, nabídl odstoupil část Tešínska.

Zenkl nemel odvahu jít na Hrad a sdelit Benešovi do očí, že politici a vojáci v neho ztratili duveru. Tuto nevdecnou funkci vzal na sebe Emanuel Moravec. Telesne i duševne úplne zhroucený Beneš - Moravec ho nazval pozdeji v knize Deje a bludy "raneckem bídy" - Moravcovi v dlouhém rozhovoru vyložil novou mezinárodní situaci státu, opuštěného zrazeného od všech spojencu, i domnelých přátel. Naznacil, že se cs. politika musí ihned politicky preorientovat a zahájit nový pomer k Nemecku.

Lidové noviny se od pocátku října 1938 staly hlavním propagátorem nové éry nových vztahu . Beneš v tomto smyslu zatelefonoval pokyny jejich majiteli, profesoru Jaroslavu Stránskému. (Sdelení dr. Jana Stránského, syna majitele Lidovek. Ve svém úvodníku, pod pseudonymem Petr Bílý, mladý Stránský napsal (5. října 1938) rovne a jasne: " Nemužeme-li zpívati s andeli, budeme výti s vlky".). Úvodníky Emanuela Moravce, zejména po nemecké okupaci v breznu 1939, vyvolaly nenávist u vedoucích zahraničního, i domácého odboje. Londýnský rozhlas casto E. Moravce napadal. Jeho jmenovec, ale ne příbuzný, František Moravec pohrozil, že na neho mstitelé "prijdou za svítání". To nebylo Moravcovi neznámo. Z obavy před atentátem casto menil od r. 1940 byty. Zmínil se o úmyslu domácého vojenského odboje ho zastrelit v Pražském

rozhlase 19. cervence 1941, (Jirí Pernes Až na dno zrady, 1997) d r í v e, než se v Londýne rozhodlo o atentátu - podle Ingra - na neho, anebo - podle šéfa londýnských zpravodajcu Moravce - na Heydricha (3. ríjna 1941.).

Moravec se stal širokými vrstvami národa nejvíce nenáviděným kolaborantem zejména po atentátu na Heydricha (Lidovky cetla převážně intelligence.). Byl hlavním recníkem na nekolika táborech lidu. Největší se konal na Václavském náměstí. Kolem dve ste tisíc lidí zvedlo pravici. Hailovali ve hre o život. Moravec proklínal Benešovu zahraniční cinnost, ohrožující, ba hazardující s existencí českého národa. Prosil obyvatelstvo, aby vydalo parašutisty gestapu "dríve než ruka říšské spravedlnosti stihne c e l ý (proložil SB.) národ". Zarucoval beztrestnost udavacum. Jinak: "Beda, trikrát beda!", srdcervoucne vykrikoval... " Byli jsme svedky, jak ríše trestá c e l é (proložil SB.) vesnice. (Mel na mysli Lidice a Ležáky, SB.) Beda, bude-li prinucena pristoupit k rozsudku nad c e l ý m (proložil SB.) národem!"

Vedel o cem hovoril. Vedel, co mezi rádky a slovy "celý národ" naznacoval. Proc se Hácha, ministri protektorátní vlády, zejména Moravec, tak neuveritelne patolízalsky ponižovali? Nemohli jsme v tech dnech nepredstavitelné duševní hruzy tušit, že náš osud visel opravdu na vlásku.

Moravec byl přítomný 9. cervna 1942 na audienci prezidenta dr. Emila Háchy a protektorátní vlády s Hitlerem, po Heydrichove pohrbu. Hitler pohrozil "vymazáním českého národa z mapy Evropy", nebudou-li atentátníci chyceni. "Když to Hácha slyšel, doslova se zhroutil, právě tak jako jeho spolupracovníci. Po malé prestávce se pak dotázali, zda to mohou sdelit českému lidu, ovšem v nejaké opatrné forme. Jelikož Hitler zná Cechy jako pilné a inteligentní pracovníky a jelikož mu záleží na tom, aby český lid se v zájmu výkonnosti dvou zvlášte duležitých továren na zbrane zase uklidnil, souhlasil, aby protektorátní vláda ucinila příslušné prohlášení" (Hitler u vecere dne 4. 7. 1942, Boris Celovský So Oder So, 1995).

Hitler laskave povolil protektorátní vládě " v nejaké opatrné forme" naznacet českému národu smrtelne vážnou situaci. Prozíravý Hitler zakázal již 8. cervna 1942, v den Heydrichova pohrbu, na verejnosti mluvit o české otázce ( Fotokopie příkazu Martina Bormanna, Celovský, c.d., strana 527.)

Kdyby se na scéně neobjevil parašutista Karel Curda, jehož informace neprímo privedly gestapo do chrámu sv. Cyrila a Metodeje, vetšina národa

mohla být odtransportovaná do velkotováren na smrt. Pro hitlerovskou rozbíhající se vyhlazovací mašinerii by zavraždení dalších miliónu nebylo neprekonatelným technickým problémem. (Pro zajímavost: Nemci odvezli z kolínského cukrovaru 150 vagonu cyankali, který byl pozdeji používán v plynových komorách koncentracních taboru v Nemecku, Rakousku a Polsku (Hlášení z domova do Londýna, 14. brezna 1940 !!! (Acta Occupationis.)